

Sürgün 3

– Ahmet Akkoyun · 14 Temmuz 2010

Hasret zehir serâbı lif lif söküldü damar
Belki de satırların iflahsız serenâdı
Söyle nasıl başlasın ses tellerimde imar
Efsuni şafakların erken doldu miadı
Ve peş peşe gelirken yetim düşlerden şamar
Hasret zehir serâbı lif lif söküldü damar

İki yorgun yürektek iki yaralı serçe
Boynumuza yüklenen yükün evsâfı ağır
Her kanat darbesinde parçalanırken sırça
Sensiz nasıl saklasın bunca çileyi bağır
Yine ağyâra düştü bizlerden kopan parça
İki yorgun yürektek iki yaralı serçe

Beyhudeymiş meğerse gönül koymak menzile
Dalgalı yollarımın sökülmüş nihayeti
Bizi almadan gitti yine en son kafil
Kervanbaşında kaldı vuslatın velayeti
Bir varken medet dedik felek adlı sefile
Beyhudeymiş meğerse gönül koymak menzile

Ah hüzün begonyası hicrân bakışlı lale
Anlamadın bu hârım değse eritir buzu
Gölgem çığlık atarken mehtâp şaştı bu hâle
Dinmiyor içimdeki sürgünün taarruzu
Boynumdaki son yafta topal ayaklı çile
Ah hüzün begonyası hicrân bakışlı lale

Şimdi katran gecede beşik sallıyor devran
Dilim dilim dilsen de diyemem ki dil-âzâr
Bir efsane vardı ya çoban ile Şahmaran
Yoksa ondan mı kaldı bu çileler yadigâr
Ne seni yaşattılar ne yaşadı bu çoban
Şimdi katran gecede beşik sallıyor devran

Ne çilemi soran var ne alan var sırtına
Diktiğim ümit gülü söküldü lime lime
Kaç ağıdı yatırdım satırların ardına
Âsûmân boynu bükük ağlarken bu hâlîme
Gün be gün hız artırdı içimdeki fırtına
Ne çilemi soran var ne alan var sırtına

Bil ki sürgün sinemin tufanları sönmedi
Ne zümrüd-ü anka var ne yol veren Kafdağı
Bu yollara baş koyan kat'a geri dönmedi
Rindanece kurdular yar başına otağı
Ah biçâre dil-figâr hârım asla dinmedi
Bil ki sürgün sinemin tufanları sönmedi

Hani bir türkü vardı ağlama yâr ağlama
Şimdi yalnızlığımda yalnız onun rengi var
Mavi yazma tez solar yüreğimi dağlama
Bade diye içtiğim hasretin şereği var
Deli bir ırmak gibi ardım sıra çağlama
Hani bir türkü vardı ağlama yâr ağlama

İçimdeki yangına çiviler çakıyorum
Zonk zonk zonkuyor beynim susmuyor türkü sesi
Bedenimden sıyrılıp kimsesiz çıkıyorum
Yine de gözlerimde gözlerinin kundesini
Son rengim gri idi onu da yakıyorum
İçimdeki yangına çiviler çakıyorum

Yazık geçen zamana köprüden düşmüş eyvah
Nafıleymiş sabırdan diktiğim cılız direk
Her balyoz darbesinde bülbül diyorken günah
Sahi nedir köprüyü yıkmaya bunca merak
Sana visâldir belki bana hançerdir sabah
Yazık geçen zamana köprüden düşmüş eyvah

Perde çek gözlerine şimdi ağıt vaktidir
Kimsesiz bir köşede yere düşerken biri
Gözlerinden süzülen sonsuzluğa akdidir
Düşünme sök at gitsin kalbindeki miğferi

Nasılsa vefa denen vefasızın nakdidir
Perde çek gözlerine şimdi ağıt vaktidir

Bağrımdaki bu hâle hakikât olur kefil
Nasılsa enkâzımı kaldırır birkaç hamal
Paslı zamanda kaldı verilen söz ve mehil
Belki ukba'ya çıkar çileyle yüklü amâl
Ve sonsuzluk yolunda olabilirim ehil
Bağrımdaki bu hâle hakikât olur kefil

Yürüdüğüm yolların çoktan bitti diyeti
Sana benden yadigâr tarûmâr olan umut
Söküp attım içimden vuslat adlı niyeti
Güneşe as gölgemi gözyaşlarında kurut
Zannetme bekleyen var vefada kifâyeti
Yürüdüğüm yolların çoktan bitti diyeti

Hoş geldin diyecektir hoş geldin ey Makberî
Bir hayal kahvesinde yüze gülerken fırâk
Son noktayı koyarken ülkü adlı bu çeri
Nazlı bir gelin gibi sarınca kara toprak
Belki ayağa kalkıp aşktaki en ileri
Hoş geldin diyecektir hoş geldin ey Makberî

Makberi - Ahmet Akkoyun.....05/07/2010...22:45.....İst